

Jól teszed

Jól teszed, ha nem felelsz.
Jól teszed, ha most alszol.
Az éjszakát kettőnk helyett
kérdzem. Ha kinyitod

a szemed, akkor sem látsz,
ahogy én sem látom az álmod.
Aludj, míg kint a parkban,
a decemberi fákon

feketerigók énekelnek,
a kirakatban egy bábcipész
szöveget ver a cipő sarkába,

és a neonnal kivilágított
közértben az éjjeliőr
újságot lapoz.

Radnóti-sorok

Mi vagyunk a föld, mi vagyunk a test, mi vagyunk a vér.
Aki lép, mintha suttogásban járna, kifogatott zsebbel.
Ha jön a szél, késként vág, mint a fájdalom majd:
Magyarország. Bogárnyi zajjal nem száll golyó felénk,
hangos bomba nem túr a földbe, megtépett hússal
rég nem hullt senki szertesét. De most is úgy bánsz
életünkkel, ahogy kimenős matrózok a kocsmák poharával.
Vérszagú az újság, és mint a sár, a hétfő úgy ragad ránk.
Némán emelkedik a test, csak a fal kiabál. Émelyeg az ég.

Éjszakai fény

Néha végigsöpör a szél az elveszített monokróm világon. Kiborítja a házak elé kitett kukákat, kifordul belőlük rengeteg papír, műanyagpalack, penészes kenyérvég, pazarló, ínséges életek maradékai. Amíg a fojtogató vágy, hogy megkösd magad egy testben, csak árulás és merénylet lehet, örül az ilyen maradékoknak is, aki magához ölelné a lehetetlent, de tudja, hogy van nála szegényebb. Mert ő sem őrizheti szemében az elveszített fehéret és feketét. Ő sem láthatja, ami előtte van, csak azt, ami mozdul, és már színeket ölt.

Önmagadon, e távolságon, amely sosem lesz lépteidhez szabva, vakon kelj át. Az éjszaka közepén, mikor kint fúj a szél, és te bent, ahol magad vagy, nem bírod tovább, miért ne mehetnél ki a városba. Választhatsz egy irányt, gyorsabban szedve a lábad, mint ahogy nappal szoktad. Csodálkozol majd, milyen nagy az éjszakai forgalom. Autók futnak, villamos jár, és a hídról nézve, az új lámpasor alól, nem is oly sötét a sötétség. De lent mintha állna a folyó. Mindegy, hogy megállsz-e, vagy méz tovább, egyszer, mint akit golyó talált, nem is hiszed, imádkozni kezdesz.

Talán eddig sem tettél mást. Csak most szavakat is keresel. Nem elég menni és megállni. Emeljen magába ez az éjszaka! Sötétedj át egészen, ahogy lent sötéten folyik a folyó, az idő, szakadatlan. Most már lassabbak a lépteid. Megnyugszol, és megint felejtéd, hogy az én, aki itt beszél, megtanulta, hogy ént mondjon, amikor egy bizonyos szájról, egy bizonyos karról, egy bizonyos életről van szó. Mégis hálás lehetsz ezeknek az utcáknak. A hídnak, amely betonból és vasakból kifeszít egy illúziót, mert nincs itt maradandó városunk, és a jövőt sem keressük.

Így a hajnali fénnel foszlani kezd a nyugalom. Nem kérhetsz kölcsön olyan szemet, mely órákig exponálva néz egy arcot, nézi a házak sötét tömbjeit a folyó két oldalán, és az ürességet sincs kinek följánlanod. A tájban csak úgy merülhetnél el, ha kifordított szemmel megállíthatnád magadban az időt. Ahol élsz, ott már örökké sötétség havaz. Az éjszakai fény, amely nem egy pontból érkezik, viseli történetek pecsétjét, mint a túl finom bőr, amelyen minden sebhely megmarad, és hiába kel útra általa a képzelet, a test lassan mozdul, túl későn, csak amikor már elveszett számára a világ.

Schein Gábor (Budapest, 1969): költő, író, irodalomtörténész. Az ELTE Modern Magyar Irodalomtörténeti Tanszékének tanára. Legutóbbi kötete a *Kalligramnál: Éjszaka, utazás* (2011).